

Μοῦ συνέβησαν καὶ τὰ δύο. Ἄ εἶναι πολὺ περιποιη-
τικοὶ οἱ Τηνιακοί, ἀμα ἔχουν ἐλπίδα νὰ πληρωθοῦν.
Ἔστρωσαν στρωματσάδα. Ὅλοι στὴν ἀράδα. Σπιτίσοι
καὶ μὴ σπιτίσοι ἐπέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε σὰν ἀρνάκια.

Τὰ μεσάνυχτα ξυπνὸ. Φῶς ὑπῆρχε, καὶ τί βλέπω καὶ
τί νὰ δῶ; Στὸ πλάι μου ἓνα θεοκόριτσο τοῦ σπιτονο-
κοῦρη. Τὸ βλέπω. Κοιμότανε. . . ξέρετε πῶς κοιμῶν-
ται ἡ γυναῖκες. Μὲ πιάνουν τὰ δαιμόνια μου. Ἀπὸ τὴν
ἀπελπισία μου, χῶνω τὸ χέρι μου στὴ τσέπη—ἐκοιμήθην
μὲ τὸ γελέκι,—καὶ ἔβρισκα, ὦ τοῦ θαύματος, τὸ δ, καὶ
60. Τὸ εἶχα τρυπώσει εἰς τὴν ἐπάνω τσέπη, ἐνῶ εἰς τὸ
φουσκωμά τοῦ ἀγιάσματος τὸ γύρευα στὴ κάτω. Φευγί-
ο παιδιὰ. Ὅλη τὴν νύκτα τὴν ἔφαγα στὸ ποδάρι. Τὸ
πρῶτὸ μπαράκομε. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἐπλήρωσα. Δηλαδή
γιὰ τὸ βαρακδόρου ν' ἀνέβη ἐπάνω νὰ τὸν πληρώσω
γιὰ τὸ εἶχα ὅλο χονδρὰ ἐπάνω μου, ἠκατοστάρικα καὶ ἰ
μασκαρὰς δὲν ἀνέβη, ἢ ἂν ἔπραξε τὴν κκοκήθεια αὐτὴ,
δὲν μὲ βρῆκε, διότι εἶχα μανταλωθῆ στὴ κοκέτα.

Ἔφθασα στὸν Πειραιᾶ μὲ τὰς αὐτὰς περιποιήσεις καὶ
κάτι παραπάνω.

Ὅταν ξεμπακαρίστικα μὲ τὸ καλὸ, ἐγύρισα καὶ εἶδα
τὸ βαπόρι, μοῦ ἔφανε ὅτι ὁ καμαρότος ἀκόμη μ' ἔβλεπε
μ' ἓνα μάτι.

Τὸ τελευταῖό της.

Πῶς ἔβρισκομαι εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τώρα θὰ ἐρωτήσετε, πότε πῆγα στὴ Τῆνο, πότε γύ-
ρισα, πῶς εἶδα ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα θὰ γί-
νουν σήμερα καὶ θὰ σᾶς τὰ πωλοῦν γιὰ μιὰ πεντάρα στὸ
δρόμο ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Παναγίας ὅτι ἔκαμε ὅσα θαύματα
θὰ διαβάσετε, καὶ πῶς πρόφθασα νὰ σᾶς τὰ περιδια-
γράψω.

Αἰ αὐτὸ εἶναι θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε ὄχι πλέον ἢ
Μεγαλόχαρη, ἀλλὰ ὁ

Παλιάνθρωπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

[ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΓΙΚΟΥ ΜΑΣ]

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Ἦναι ἀληθές ὅτι στρατιωτικὸς ἐξ ἐπαγγέλματος δένειμα,
καὶ ὅμως εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ τι νέον θὰ ἠδύ-
νάμην νὰ μαθῶ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν φρουρίων τοῦ
Κιελ. Δυστυχῶς εὗρον τὰς πύλας πανταχοῦ κεκλεισμένας,
καὶ τὴν εἴσοδον ἀπηγορευμένην. Ἐπέμεινα. . . ἰκέτευσα. . .
ἀδύνατον. Γερμανὸς τις ἀξιοματικὸς, ἀπορῶν ἐπὶ τῇ
ἐπιμονῇ μου, μοὶ λέγει λίαν εὐγενῶς. «Κύριε, γινώσκειτε
βεβαίως ὅτι ἡ εἴσοδος Γερμανικῶν φρουρίων δυσκόλω-
ἐπιτρέπεται εἰς ξένους στρατιωτικοὺς, ἐὰν δὲ, ὡς λέγετε,
δὲν ἦσθε στρατιωτικὸς, νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ
κατανοήσετε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σκοπιμότητα τῶν φρου-
ρίων μας. . ., θὰ ἦναι δι' ὑμᾶς ἀγραφὸς χάρτης. . . παρα-
καλῶ μὴ παρεξηγήσητε τοὺς λόγους μου. . ., θέλω ἀπλῶς

νὰ σᾶς εἶπω ὅτι χρειαζέται εἰδικότης καὶ. . .» Ἡ τελευταία
αὕτη λέξις μὲ διέθετε κάκιστα· εἶναι λέξις πάντοτε δύ-
σχηος δι' ἑλληνικὰ ὄντα. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὡς «λαὸς
εὐφυῆς» ἀποστρεφόμεθα τὰς «Εἰδικότητας»· ἡ εἰδικότης
εἶνε λέξις κενή, . . . τρόπος τοῦ λέγειν. . ., ἀσπίς ὀπισθεν
τῆς ὁποίας περιορισμένοι νόες πειρῶνται νὰ κρύψωσι τὴν
κδυαμίαν των· ἡμεῖς ἀνευ εἰδικότητος ἀντιλαμπρῶ-
μεθα. . ., ἐνοοῦμεν τὰ πάντα· εἴμεθα τῶν τινὰ ἐγκυ-
κλοπιδικοὶ. . . ἦτοι εἰδικοί, ἀλλὰ δι' ὅλα. Ὑποθέσατε
ὅτι πρόκειται περὶ κατασκευῆς σιδηροδρόμων ἐν Ἑλλάδι.
τινὲς ἴσως οὐδέποτε ἐταξείδευσαν διὰ σιδηροδρόμου (ἐκ-
τὸς τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ) καὶ ὅμως εἶνε ἱκανοὶ
νὰ πείσωσιν οὐ μόνον τὸ ἀκροατήριόν των, ἀλλὰ καὶ νὰ
πεισθῶσιν σχεδὸν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ὁ σιδηροδρόμος πρέ-
πει νὰ κατασκευασθῆ στενός· ἄλλοι δι' ἄλλους λόγους ἔ-
χουσιν ἄλλο γούστο. . ., τὸν θέλουσι πλατύν· ἐνῶ τρίτοι
ἀντιφωνοῦντες εἰς ἀμφοτέρους «τοὺς προκλήσαντας»
τὸν θέλουν καὶ πλατύν καὶ στενόν. Ἐν Ἑuropῇ, προκει-
μένου περὶ τεχνικῶν ζητημάτων, καταφεύγουσιν αἱ Βρυ-
λαὶ εἰς Ἐπιτροπὰς συνισταμένας ἐξ «Εἰδικότητων», ὧν
τὰς ἀποφάσεις κατόπιν ψηφίζουσι σχεδὸν κατὰ τύπον.
Τούτο ὅμως συμβαίνει διότι ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα
ὅτι ἡ ἀλήθεια κατὰ πάσαν πιθανότητα κεῖται ἐν τῇ λο-
γικῇ καὶ τῇ ἐμπειρίᾳ, ἐνῶ ἐν Ἑλλάδι ὅπου ὁ Συναγμα-
τισμὸς καὶ ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἐφθασαν τὸ Ζενίθ τῆς
ἐαυτῶν ἀναπτύξεως, ἡ ἀλήθεια κεῖται καὶ πρέπει ἀναγ-
κίως νὰ κῆται ἐν τῇ πλειονοψηφίᾳ. . . ἐν τῇ Κυριαρχίᾳ
πλειονοψηφίᾳ τοῦ κυριάρχου Λαοῦ.

Τοιαῦτα διαλογιζόμενος ἐπέστρεψα περὶ τὴν 8ην τὸ
ἑσπέρας εἰς Κιελ. Τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρει περὶ τὸ με-
σονύκτιον εἰς Korsoer, ὥστε εἶχον ἀκόμη 4 ὥρας εἰς τὴν
διαθεσίαν μου. Καθ' ὑπόδειξιν κλητῆρός τινος εἰσέρχομαι
εἰς κατάστημά τι—κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κλητῆρος, τὸ ὠ-
ρραιώτερον ἐν Κιελ—ὅπου ἐδίδετο μουσικὴ συναυλία, ὑπὸ
τῆς ὀρχήστρας τοῦ θωρηκτοῦ «Kaiser Wilhelm»· κάθη-
μαι ἐπὶ τινος καθίσματος, καὶ στρέφω νὰ φωνάξω τὸν
Κέλνερν (garçon). Ἐνώπιόν μου ὅμως ἴστατο ἡδὴ ἀνὴρ
τις, ἴσως τεσσαρακοντούτης, τοῦ ὁποίου ἡ πλήρης σοφά-
ρότητα καὶ ἀξιοπρεπείας ἐπιβάλλουσα μορφή, μοὶ πρού-
ξηνεν οὐ μικρὰν αἴσθησιν. Φαντασθῆτε ἐπὶ στιγμὴν
ῤίνα ῤωμαϊκὴν, μύστακα καὶ πώγωνα ἐπιμελῶς ἐξυρισμέ-
νους, ἀνεπακισθήτως ὠχρὰς περιβάς κεκοσμημένους ὑπὸ
ξανθῶν παραγναθιδῶν, μηχανομένων μέχρι τῶν ὤμων,
τόσον δὲ πρὸς ἀλλήλας συμμέτρων, ὥστε σχεδὸν ἔτεινα
νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν τριχῶν τῆς ἐτέρας εἶνε
ἴσος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν τριχῶν τῆς ἄλλης· ὀφθαλμοῦς
σπινθήροβολοῦντας ἐξ εὐφύας καὶ ἡμῶς πλήρεις μεγα-
λείου, καὶ τέλος κόμην ὀλίγον ἀραιάν, διχαζομένην ἀπὸ
τοῦ ἐλαφρῶς πλὴν λίαν αὐστηρῶς ἐρρυτιδωμένου μετώπου
μέχρι τοῦ τραχήλου εἰς δύο ἴσα μέρη προσθέσατε εἰς
ταῦτα μέλαν ἀμεμπτον φράκον, λευκότατον ὑπακάμισον
καὶ λιμοδέτην καὶ ἔχετε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄτομον.
Τί ἔλειπεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον διὰ νὰ εἶνε διπλωμά-
της; . . . καλλίτερα νὰ μ' ἐρωτήσητε τί δὲν ἔλειπε. . . Δὲν
ἔλειπεν ἐν κατάλευκον χειρόμακτρον ὕπερ ἐναλλάξ ἔφε-
ρεν ὑπὸ μάλης δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, ἐνῶ ταυτοχρόνως μετὰ
θαυμαστῆς ἐλαστικότητος ταλαντευόμενος ἐπὶ τοῦ ἀρι-
στεροῦ ἢ δεξιοῦ ποδός, μοὶ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν.

— «Μίαν μπίραν;»

— «Τὸν κατάλογον. . .» ἀπεκρίθη «μήπως ἔχετε ἄλ-
λο τι ποτὸν ἐκτὸς μπίρας;»

— «Δύναμαι ἴσως νὰ ὑπηρετήσω τὸν Κύριον μὲ ἐν μαῦρος»

— «Μάλιστα!» ἀπεκρίθη, διατάσσων συγχρόνως καὶ φαγητόν. Ὁ Κέλλνερος—διότι αὐτὸς ἦτο—ἐξηφανίσθη πάραυτα διὰ περιστροφικῆς κινήσεως ἐπὶ τῆς πτέρνας τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, καὶ ἐνεφανίσθη μετὰ 1]2 τῆς ὥρας κομίζων τὰ διαταχθέντα καὶ συγχρόνως προσβλέπων με μετὰ καλοκαγῆθου προστατευτικοῦ μειδιάματος. Ἦτο ἤδη ἔτοιμος νὰ ἐξαφανισθῇ ἐκ νέου, περιστρεφόμενος αὐτὴν τὴν φερόν ἐπὶ τῆς πτέρνας τοῦ δεξιῦ ποδός, ὅτε ἔφερκ τὸ «ποτηράκι μαῦρο» εἰς τὰ χεῖλη. Θεέ μου! . . . ὅποῖα γεύσις ὄξους . . . οἰνοπνεύματος . . . χρώματος... καὶ καί. Ἡ γλῶσσά μου εἶχε κάμει ἐπανάστασιν.

— «Κέλλνερ!» φωνάζω «τί κρασί εἶνε αὐτό;»

— «Εἶνε . . . κρασί μαῦρο . . .»

— «Τί εἶδους μαῦρο;»

— «Κύριε, σὰς βεβχιῶ, ὅτι εἶνε μαῦρο κρασί.»

— «Bordeaux ἴσως;»

— Βέβαια . . . μάλιστα» μοὶ ἀποκρίνεται ταυτοχρόνως δὲ φέρων ὑπὸ μάλης τὸ χειρόμακτρον διὰ μεγαλοπρεπ ὕς κινήσεως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ῥίπτει αὐστηρὸν βλέμμα πρὸς Βορρᾶν, κατόπιν ἕτερον πρὸς Ἀνατολᾶς, καὶ ἐξαφανίζεται σχεδὸν ἀοράτως διὰ τινος θύρας πρὸς δυσμάς.

[Ἀκολουθεῖ.]

Von Puck.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ.

Οἱ τηλεγραφικοὶ διανομεῖς ἔχουν τώρα καὶ στολὴν ἰδιαιτέρην, πολὺ κίμψην, ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος· εἶναι ἀληθεῖς δ'ζέντλεμαν. Πιστεύομεν ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου κ. Μανσόλα νὰ κανονισθῇ ἰδιαιτέρα στολὴ καὶ διὰ τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομεῖς.

Ὁ δυστυχῆς Λεσσέψ! Ἡ Ἀγγλία ζητεῖ νὰ τὸν μπάρκρη διὰ Μχσσαλίαν· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεκλήρυξε τὴν κεφαλὴν του ὡς νὰ ἦτο κανένας Τάκος. Ἡ δὲ γυναῖκά του ἀπὸ τὸ Πικρίσι νὰ κηρύττῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Αὐταὶ εἶναι δυστυχίαι μεγάλων ἀνδρῶν, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης δὲν ὑπέστη!

Θὰ ἐξεπληττόμεθα ὅτι διὰ δεκαεννέα θέσεις δοκίμων τοῦ ναυτικοῦ κατῆλθον εἰς διαγωνισμόν 140 νέοι, ἐὰν δὲν ἐνθυμούμεθα ὅτι πέρυσι διὰ μίαν θέσιν ὑπολογιστοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, συνηγωνίσθησαν τριακόσιοι, μετὰ τὸν ὅποιων δέκα ἱατροὶ, τριάντα ὑφηγηταὶ καὶ πέντε καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας!

Προχθὲς δύο μετέβαινον πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον διὰ τῆς φερωνύμου ὁδοῦ. Αἰφνης, ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν ἀνακρούει πρῦμναν καὶ γυρνᾷ πίσω:

— Για ποῦ τῶβαλες;

— Στάσου βρὲ ἀδερφέ, πηγαίνω νὰ βρῶ πιὸ ῥηχὰ γιὰ νὰ περάσω τὸ ποτάμι· διότι ἐδῶ θὰ πνιγοῦμε!

ΤΑ ΠΕΠΟΝΙΑ.

Αἰ! μὰς ἐράγαν πλέον ἢ μυρτιαῖς
Οἱ ζέφυροι, τ' ἀστέρια καὶ τῆλόνια.
Ἄς ρίξουμε τῆς ἀγάπης δύο ματιὰς
Κι' ἄς γράψουμε δυὸ στίχους 'ς τὰ πεπόνια·
Γιατί, θαρρῶ, ἡ γλύκα τους ἢ τὸση
Μ' ἔχει βαθεῖα κατὰβαθα πλακῶσει.

Ναί, ναί! γλυκαίν' ἢ γλύκα, ἀλλ' ὅμως καίει!
Αὐτὸ τὸ ῥόδο τέττιο ἀγκάθι φέρει!
Ἄπ' τὸν καιρὸ τῆς Εὐας μὰς τὸ λείει.
Τὸ φίλημα, ἢ ματιὰ, τὸ καλοκαίρι.
Κι' αὐτὴ τοῦ τὴν καρδιά μου παλαβώνει
Δὲν εἶναι πιὸ γλυκιὰ ἀπ' τὸ πεπόνι.

(Συμπάθειο, ἔτσι τῶπα δὰ, κυρά μου!
Μ' ἐσὲ καὶ ποιὸς μπορεῖ κακὰ νὰ τᾶχη;
Ἐσένανε σὲ χαίρεται ἢ καρδιά μου,
Κι' ἐκεῖνα τὰ γλεντάει τὸ στομάχι.
Καὶ ἕνας ἄλλος λόγος φοβερὸς:
Αὐτὰ τὰ τρώγω, ἐνῶ ἐσύ . . . με τρῶς.)

Τί μυρουδιὰ καμμιά φορὰ σκορπίζουν!
Λές: ἂν τὰ κόψω, μέλιθ θάναι! Στέκα,
Καὶ τότε ἴσα ἴσα δὲν ἀζίζουν.
Καὶ μοιάζουν φανερὰ μὲ τὴν γυναῖκα,
Ποῦ τάχα κλαίει, χάνεται, μὰ σέτα
Γιὰ νὰ τὸ λέμε, εἶναι μιὰ κοκκέτα.

Αἰ! μὰς σκοτίσαν πιὰ ἢ πρασινάδαις,
Ἡ πέρδικαις, τὰ σύννεφα, τὰ ἴα.
Δὲν θέλουμε προνόμια, βασιλιάδες.
Ἄς κάμωμε κι' ἐδῶ δημοκρατία,
Νὰ τραγουδοῦμε ἀνθούς καὶ χελιδόνια,
Ἄλλὰ μαζὴ μ' αὐτὰ καὶ τὰ πεπόνια.

Κώστας